

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **V. V.**, zastoupen Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 84/9, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.7.2014, č.j. OAM-265/LE-LE05-LE05-2013, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil současnou politickou situace na Ukrajině, kde konflikt mezi tzv. proruskými separatisty a regulérní ukrajinskou armádou již lze podle mezinárodních standardů označit za válečný konflikt. Dále uvedl, že sice došlo ke změně politického vedení Ukrajiny, ale k výměně „kádru“ na jednotlivých postech v soudnictví, prokuratuře nebo policii dojde s delší časovou prodlevou v řádu let, nikoli měsíců, jak uvádí žalovaný. Je tedy vysoce pravděpodobné, že žalobci v případě návratu na Ukrajinu hrozí reálné nebezpečí života ve věznici. Žalobce upozorňuje na skutečnost, že vydání výjezdního příkazu, který mu byl udělen do dne 7.8.2014 je nelogické a svým způsobem popírá samotné rozhodnutí ministryně spravedlnosti paní JUDr. Válkové, která vydání žalobce na Ukrajinu v souvislosti s jeho trestním stíháním na Ukrajině dne 7.4.2014 nepovolila. Při opuštění území České republiky (dále také jen ČR) může být žalobce znovu zatčen a vydán některým z dalších států Evropské unie. Žalobce své obvinění považuje za vykonstruované, které má ve skutečnosti politické pozadí, když žalobce byl již od sovětské éry členem disentu. Upozorňuje také na skutečnost, že v současné době dochází k tiché fyzické likvidaci některých politických představitelů přímo na Ukrajině. Dále uvedl, že strávil téměř dva roky

ve vazební věznici, ztratil přístup ke svému majetku na Ukrajině a snaží se vybudovat si novou budoucnost v ČR, o čemž svědčí i skutečnost, že těsně před svým zatčením v ČR chtěl uzavřít sňatek se svojí přítelkyní, občankou ČR. Rodina žalobce pochází z historického území Zakarpatské Ukrajiny, které bylo po dlouhá desetiletí součástí Rakousko-Uherského impéria a po roce 1918 také součástí Československé republiky. Po anexi Zakarpatské Ukrajiny Svazem sovětských socialistických republik, část rodiny žalobce opustila před pronásledováním Zakarpatskou Ukrajinu a přemístila se do Maďarské lidové republiky. Žalobce shrnuje, že přes velice seriózní přístup Ministerstva vnitra v jeho azylovém řízení, jsou závěry žalovaného stran politické situace na Ukrajině nesprávné, čímž dochází k porušování jeho práva na mezinárodní ochranu, a tím také dochází k porušování Listiny základních práv a svobod, konkrétně článku práva na život. Žalobce byl posledních 30 let politicky aktivní v nacionalistických a disidentských hnutích a vykonstruované trestní řízení má politické pozadí a také snahu některých kruhů z okolí bývalého prezidenta Janukovyče zbavit opozici většiny majetků tak, aby tyto síly neměly ekonomickou moc. Žalobce má zdravotní problémy, trpí zánětem srdečního nervu, stav je sice stabilizovaný díky pravidelnému užívání léků, ale v případě jejich absence by mohlo dojít ke zdravotnímu kolapsu, což se případně v ukrajinské věznici může stát. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany. Podle žalovaného po zhodnocení všech důkazů nevyplývá, že by se žalobce po návratu do země původu měl stát obětí nějakého zmanipulovaného soudního procesu, neboť v případě žalobce nebyla shledána jakákoli příčinná souvislost jeho politických aktivit s jeho trestním stíháním. Uvedl, že z rozhodnutí Ministerné spravedlnosti ČR ze dne 7. 4. 2014 mimo jiné vyplývá, že Okresní soud v Lucku žádá o vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu na základě zatýkacího rozkazu pro trestný čin podvodu dle § 190 odst. 4 trestního zákona Ukrajiny. Žalovaný však nemůže rozhodnout, zda se žalobce této trestné činnosti dopustil či nikoli, konečný závěr ve věci musí učinit příslušné ukrajinské orgány činné v trestním řízení či tamní soudní instance. Žalovaný dále uvedl, že hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje těchto standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným. Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (podle rozsudku NSS č.j. 7 Azs 9/2012-46 ze dne 12. 4. 2012). K současné situaci na Ukrajině uvedl, že k ozbrojeným střetům mezi separatistickými povstalci a ukrajinskou armádou dochází pouze na východě země, avšak žalobce před odchodem ze země původu žil v západní části Ukrajiny, kde je vnitropolitická i bezpečnostní situace klidná, a to i v září 2014. Žalobcův život ani zdraví zde nejsou v souvislosti s popisovanými nepokoji ohroženy, a proto mu objektivně nic nebrání v tom, aby se tam vrátil zpět. Dále uvedl, že humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu lze přiznat pouze výjimečně, na základě mimořádných okolností, když v případě žalobce neshledal opodstatněnost pro jeho udělení, a to ani ze zdravotních důvodů či rodinných vazeb. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany, jak je odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že s ním nesouhlasí. Žalobce je v každodenním kontaktu se svými příbuznými na Ukrajině a tamní situace včetně západní části Ukrajiny odkud pochází a kde žil před odjezdem do EU, není stabilní. Svědčí o tom i opětovné demonstrace v Kyjevě a v některých dalších městech. Většina vedoucích činitelů justičního systému byla jmenována bývalým prezidentem Janukovyčem. Situaci na Ukrajině nelze považovat za stabilní a to nejen v oblastech, kde se vedou boje v rámci tzv. hybridní války, ale na celé Ukrajině. Na útěku je odhadem 1,5 milionů lidí, kteří opustili oblasti přímých bojů mezi regulérní ukrajinskou armádou a proruskými separatisty a žijí mezi svými příbuznými nebo v provizorně postavených stanových městech. Žalobce je přesvědčen o tom, že mu v případě vydání na Ukrajinu, jakožto dlouholetému představiteli opozice, hrozí reálné ohrožení života v případě, že by byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka ukrajinského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10.10.2013 žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost, je pravoslavného vyznání, od roku 1989 je členem politické strany Ruch, jedním z jejích organizátorů v Zakarpatské oblasti, je členem Ukrajinského helsinského výboru a členem Ukrajinské republikánské strany. Má vysokoškolské vzdělání v oboru historie-filozofie. Na Ukrajině žil v Zakarpatské oblasti, podnikal v zemědělství a stavebnictví. Vlast opustil dne 5.2.2013. K důvodům opuštění vlasti uvedl, že mezi ním a místní předsedkyní Janukovyčovy strany (Strana regionů) došlo ke konfliktu. Dotyčná má příbuzného na prokuratuře, přátel se s opatem kláštera ve Volyni (kam jezdí i Janukovyč) a biskupem Pavlem, který se chce stát ukrajinským metropolitou. Žalobci řekla, že až se Janukovyč dostane k moci, zničí ho. Žalobce uvedl, že patřil k politickým silám usilujícím o příklon Ukrajiny k západu, opačné síly chtěly vstup Ukrajiny do celní unie s Ruskem, proto se žalobce snažily zničit, kriminalizovat. Při volbách se angažoval na straně Julie Tymošenko, asi měsíc po volbách v roce 2010 byl zatčen a obviněn ze způsobení škody při opravě domu výše uvedené místní předsedkyně Strany regionů. Byli zatčeni vrcholní představitelé jako Tymošenko a místní lídři, kteří se zabývali podnikáním (něco obdobného se stalo již v roce 2002). Žalobce uvedl, že byl jedním z nejbohatších podnikatelů v Zakarpatí a protože podporoval Juščenka a Tymošenko, musel utéct do ČR. Byl také stíhán a vyděračským způsobem připraven o všechny své firmy. Když se po oranžové revoluci vrátil, byly všechny jeho podniky zničené. V roce 2010 ho zatkli, vyslechli, zbili a poté pustili s tím, že má podepsat přiznání, jinak k tomu bude donucen. V roce 2011 byl opětovně zatčen, odvezli ho do Volyňské oblasti a propuštěn byl jen díky tomu, že měl nejlepšího advokáta. Poté šel za dotyčnou předsedkyní Strany regionů a snažil se s ní domluvit na kompenzaci škody, současně jí sdělil, že se již nechce zabývat politikou. Odpověděla mu, že stejně půjde „sedět“ a vezmou mu jeho majetek, protože má kamaráda prokurátora. Jeho advokát mu sdělil, že ho nemůže ochránit, poradil mu, aby z Ukrajiny odjel. Dostal strach, asi rok pobýval na Ukrajině nelegálně a poté z obavy o život z Ukrajiny odjel. Vyřídil si polské vízum a dne 5.2.2013 odjel do Polska, kde zůstal téměř tři měsíce, měl tam s kamarádem nějaké obchody. Poté odjel autobusem do ČR, vyřídil si povolení k pobytu, protože se chtěl oženit s Češkou. V ČR ho zadržela policie na základě mezinárodního zatykače, od 3.6.2013 byl ve vězení. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že předešlý den soud rozhodl o jeho vydání na Ukrajinu. Dodal, že se na Ukrajině angažoval v oblasti církve, organizoval činnost pro legalizaci řeckokatolické církve, usiloval o oddělení ukrajinské pravoslavné církve od ruské, za což ho opat Pavel a další nenávidí. Aktivně vystupoval na mítincích a byl

členem volebního štábu v době oranžové revoluce, na Ukrajině i v Praze, proto ho lidé, kteří jsou nyní u moci, nenávidí jako jejich protivníka. Prohlásil, že dokud bude Janukovyč prezidentem Ukrajiny, nemá šanci zůstat naživu. Žalobce dále uvedl, že v ČR dříve pobýval v letech 2002-2005, v roce 2012 zde podnikal a byl na návštěvě. Ke svému trestnímu stíhání uvedl, že v době SSSR byl odsouzen v roce 1983 a 1986, v roce 2002 byl stíhán pro překročení pravomoci, stíhání bylo zastaveno a od roku 2010 je na Ukrajině stíhán pro podvod, řízení dosud není skončeno. V případě návratu do vlasti se obává nespravedlivého odsouzení, a protože je v opozici k Janukovyčovi a ruské pravoslavné církvi, obává se o život v případě uvěznění. Uvedené obavy zopakoval i ve vlastnoručně psaném prohlášení. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že v roce 1986 prodělal žloutenku, musel na operaci jater, nyní měl zánět srdečního nervu, užívá lék Cipralex. Žalobce doložil kopii členského průkazu Ukrajinské republikánské strany, zápis o výpovědi ze dne 8.8.2013 na Městském státním zastupitelství v Praze, kde se vyjadřoval ke svým obviněním na Ukrajině, která popřel a uvedl, že tam nemá šanci na spravedlivý proces (stručný popis je uveden na straně 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Se žalobcem byly následně provedeny pohovory dne 26.11.2013, dne 4.2. 2014 a dne 24.6.2014. Při pohovoru dne 26.11.2013 uvedl, že již v letech 2003-2005 žil v Praze, protože měl stejné problémy jako nyní, bylo proti němu zahájeno trestní stíhání a vzali mu jeho podniky. Po nástupu Juščenka k moci bylo jeho trestní stíhání zastaveno, majetek však zpět nedostal. Po oranžové revoluci se vrátil na Ukrajinu a začal podnikat ve stavebnictví a zemědělství (byl vyznamenán jako nejlepší podnikatel Zakarpatska, má vyznamenání, řády a medaile za to, že bojoval za nezávislou Ukrajinu), snažil se v regionu provádět politiku prezidenta Juščenka. V roce 2008 vedle zemědělské činnosti začal stavět domy a dostal se do potíží s místní pobočkou Strany regionů, s její předsedkyní (paní Tymčak), pro kterou stavěl dům a nastaly problémy. Podrobněji rozvedl skutečnosti uvedené v žádosti (strana 3 napadeného rozhodnutí). Poté, co se Strana regionů dostala k moci, bylo proti němu zahájeno trestní stíhání, byl obviněn z podvodů (paní Tymčak sehnala několik lidí, kterým stavěl domy a kteří např. něco reklamovali). Jeho advokát mu pomohl. Žalobce se chtěl s dotyčnou paní finančně vyrovnat. Odmítla s tím, že chce, aby se žalobce dostal do vězení, kde zemře. Žalobce dále uvedl, že mu zavolał prokurátor zakarpatské oblasti, že má příkaz shora žalobce zatknout a poradil mu, aby zmizel. Přešel do ilegality a po roce emigroval. Zopakoval své dřívější politické aktivity a tvrdil, že ho pronásleduje strana, která je u moci, neteř generálního prokurátora Pšonky a státní orgány, jeho pronásledování je motivováno politicky. Uvedl, že Janukovyč chce zničit oblastní lídry opozice, vstoupit do svazu s Ruskem, dostat do vězení své odpůrce, a proto je obviňuje ze spáchání ekonomických trestných činů. Dále sdělil, že všichni lidé, kteří žádali o azyl (a byli spojeni s opozicí) a byli vydáni na Ukrajinu, zemřeli ve vězení, což může potvrdit jeho známý, pracovník Rádía svoboda, pan Zilhalov. Žalobce dále uvedl, že zná mnoho státních tajemství, která nemůže sdělit. Zopakoval, že v roce 2010 bylo proti němu na Ukrajině zahájeno trestní stíhání pro podvod, neví v jakém stadiu nyní jeho trestní stíhání je. Politické pozadí svého trestního stíhání spatřuje v tom, že byl zástupcem lídra hnutí Ruch v Zakarpatské oblasti a paní Tymčak je vedoucí pobočky Strany regionů v Lucku. Dalším důvodem je i to, že jeho syn a dcera působí v opozičních stranách proti Janukovyčovi. Zopakoval svoji dřívější politickou činnost (byl zakládajícím členem hnutí Ruch v roce 1989 a předtím helsinského výboru, členem Ukrajinské republikánské strany, která se v roce 2008 rozpadla na dvě strany a jejich význam je marginální), nyní zůstal pouze v Ruchu, který je součástí bloku Julie Tymošenko a je v tvrdé opozici proti Janukovyčovi. Při pokračování v pohovoru dne 4.2.2014 byl žalobce vyzván k vysvětlení některých skutečností, např. ke svému životu v ilegality. Dále výslovně uvedl, že na Ukrajině nikdy neměl jiné problémy, než uváděná trestní stíhání. Obává se, že nyní by mohl být pronásledován za svou politickou činnost, neboť jsou pronásledováni všichni, kdo podporovali hnutí UNA-UNSO a žalobce toto hnutí financoval. Nyní je toto hnutí zakázáno a jeho vůdci pronásledováni. Janukovyč zakázal i další pravicové organizace jako je Bratrstvo veteránů UON-UPA, které prohlásil za extrémistické. Žalobce k dotazu

žalovaného popřel, že by uvedené organizace byly extrémistické a xenofobní, alespoň v době, kdy je podporoval. O mezinárodní ochranu žádá proto, že má mnoho citlivých informací, odmítá je však uvést. Zná všechna tajemství ruské pravoslavné církve na Ukrajině včetně korupce. K dotazu žalovaného, proč o mezinárodní ochranu požádal až po svém umístění do věznice, uvedl, že se chtěl v ČR oženit se svou přítelkyní, ale kvůli uvěznění to nestihl. Žalobce doložil ke své žádosti další dokumenty, popsané včetně stručného obsahu, na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí (kopii ústavní stížnosti ze dne 16.1.2014 v souvislosti s řízením o přípustnosti jeho vydání na Ukrajinu, vyjádření Českého helsinského výboru ke stavu lidských práv na Ukrajině v souvislosti s extradičním řízením žalobce ze dne 19.9.2013, kartu delegáta 9. Sjezdu Lidového hnutí Ukrajiny v roce 1988, kopii dopisu pracovníka Rádia Svobodná Evropa - pana Zilhalova ze dne 25.9.2013 Městskému soudu v Praze, který rozhodl o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu (v něm popisuje své aktivity a potvrzuje výše uvedené politické aktivity žalobce), čestné vyznamenání udělené žalobci organizací Všeukrajinské bratrstvo vojáků OUN-UPA, žádost o udělení azylu žalobci ze dne 17.2.2014, podepsanou předsedou zakarpatské oblastní organizace Národního hnutí Ukrajiny, potvrzení o vyznamenání od uvedeného hnutí.

Z důvodu zásadní změny politické situace na Ukrajině byl se žalobcem proveden dne 24.6.2014 další doplňující pohovor. Žalobce uvedl, že všichni jeho kamarádi a syn nyní bojují v různých jednotkách v Donbasu a radí žalobci, aby zůstal v ČR. Uvedl, že ruská pravoslavná církev řídí separatisty bojující na východní Ukrajině, biskup Pavel je pravou rukou Janukovyče a bývalého generálního prokurátory Pšonky. Dodal, že paní Tymčuk, o které mluvil a s níž se dostal do konfliktu, nyní řídí podzemní síť proruských sil ve Volyňské oblasti a zároveň kontroluje síť soudců a policie. Prohlásil, že jakmile se situace na Ukrajině změní, odjede tam, protože Ukrajina ho potřebuje. Předpokládá, že jeho trestní stíhání na Ukrajině bude do měsíce vyřešeno v jeho prospěch. V případě návratu na Ukrajinu se obává zavraždění, což mu řekl i jeho syn. Zopakoval, že po obdržení informace o zastavení jeho trestního stíhání na Ukrajině učiní „stopazyl“ a odjede na Ukrajinu, neboť je ukrajinský patriot a Ukrajina ho potřebuje. Žádá proto o azyl nebo ochranu na jeden rok, do vyřešení jeho trestního stíhání. Doplnil, že problémem je současná nefunkčnost policejního a soudního systému na Ukrajině. Dodal, že strany, které podporoval, se sice dostaly k moci, ale de facto kontrolují systém jen na 10%, ve většině regionů mají faktickou moc neformální autority z Pravého sektoru nebo UNA-UNSO, prostě bojovníci. Nikdo se neřídí zákony a situace je podobná jako v roce 1917. Panuje tam bezvládní, situace je nepřehledná, např. v Zakarpatí je silná maďarská menšina a mnoho Rusínů napojených na Doněck. Putinovým plánem je přivést Ukrajinu k rozkolu, dokonce již Maďaři a Rusíni bojují na straně Rusů v Doněcku.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014, č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012 a č.j. 110044/2013-LPTP ze dne 2.10.2013, Informace ZÚ Kyjev č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014, ze Zprávy Evropské komise o pokroku na Ukrajině ze dne 27.3.2014, ze Zprávy Kongresové výzkumné služby Kongresu USA ze dne 24.3.2014, z informací organizace Člověk v tísni č.j. OAM-1057/2004 ze dne 6.4.2005 a dalších zpráv citovaných na str. 8 rozhodnutí včetně aktuálních verze Infobanky ČTK – Země světa, Ukrajina. Žalobce se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámil, uvedl, že s nimi souhlasí jen částečně, nevyslovil k nim ani proti zdrojů informací žádné námítky. Požádal o lhůtu k doplnění podkladů a následně zaslal kopii rozhodnutí ministryně spravedlnosti ČR č.j. MPS-496/2013-MOT-T/25 ze dne 7.4.2014, kterým nepovolila vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu.

Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání. Zástupce žalobce

dále uvedl, že informace o situaci zejména na Zakarpatské Ukrajině, které žalovaný podává s odkazem na zprávy MZV ČR s tím, že situace je v této oblasti klidná, jsou nepřesné a nesprávné. Konflikt na Ukrajině, který se v současné době prezentuje v médiích jako hybridní válka, je ve skutečnosti plnohodnotná občanská válka. Uvedl, že žalobce je příslušníkem starého šlechtického rodu maďarsko-rumunského původu, část jeho rodiny po převzetí Zakarpatské Ukrajiny Sovětským svazem utekla do Maďarska. Žalobce již v období Sovětského svazu vystupoval v ilegálním hnutí proti SSSR a pokračoval v něm i po jeho rozpadu, kdy Zakarpatská Rus připadla Ukrajině. Po převzetí moci na Ukrajině prezidentem Janukovyčem bylo žalobci vyhrožováno a byl proti němu vykonstruován trestní proces. Proto opustil Ukrajinu a žil na území Polska a později ČR. V případě návratu, pokud by byl uvězněn, se obává o svůj život, neboť situace v tamních věznicích nedoznala žádných změn (někteří vězni jsou popravováni i bez soudu) a nelze ji srovnávat s vězením v ČR.

Žalobce ve svém účastnickém výslechu zopakoval, že ve vlasti byl připraven o své podniky. Dále uvedl, že ruská pravoslavná církev, která se zabývá antiukrajinskými aktivitami zřídila pravoslavnou armádu, která nyní bojuje na Donbasu. V současné době se to v Zakarpatské oblasti hroutí jako na Donbasu, již tam vstoupila armáda. Přátelé mu doporučili, aby se na Ukrajinu nevracel, nyní se tam „zahazuje teror“ proti občanům Ukrajiny, kteří chtějí, aby Ukrajina byla součástí Evropské unie. Žádá soud, aby mu poskytl doplňkovou ochranu. Dále uvedl, že na podzim roku 2014 byl v nemocnici Na Bulovce přiotráven. Dostává výhrůžky, včera dostal anonymní telefonickou výhrůžku. Dále uvedl, že před měsícem byl zapálen jeho dům na Ukrajině, kde málem uhořel jeho syn. Doklady nemá s sebou, ale může je doložit. K dotazu soudu, v jakém stádiu je jeho trestní stíhání na Ukrajině uvedl, že předpokládá, jak mu sdělil jeho ukrajinský advokát, že do nového roku by tento problém měl být vyřešen. Závěrem uvedl, že s sebou nemá žádné materiály, ale předpokládal, že všichni vědí o tom, že na Ukrajině je válka.

Zástupce žalobce požádal o poskytnutí lhůty k doložení materiálů, o kterých hovořil žalobce a dále materiálů o aktuální situaci na Ukrajině.

Při dalším jednání soud provedl důkaz listinami předloženým žalobcem v českém jazyce a dále listin předložených v jazyce ukrajinském, jejichž stručný překlad předložil tlumočnický písemně. Jedná se o internetové články (<http://cz.sputniknews.com>) o situaci na Ukrajině, operacích Pravého sektoru v Zakarpatské oblasti (článek ze dne 9.8.2015 – názor amerického historika S. Cohena o ukrajinském konfliktu a Pravém sektoru, článek ze dne 14.7.2015 – názor polského analytika: Právý sektor je hrozbou pro Polsko, Maďarsko a Slovensko - o událostech v Mukačevu – pozn.: *při přestřelce 11.7.2015 došlo k úmrtí 4 osob, 14 osob bylo zraněno*), článek ze dne 18.6.2015 - bývalý velvyslanec v Moskvě a Kyjevě Jaroslav Bašta hovoří o Zakarpatí v historické a současné strategické souvislosti, další dva články hovoří o tom, že oficiální ukrajinská vláda i např. OSN bagatelizují počty obětí ukrajinského konfliktu, když uvádějí k únoru 2015, že se jedná o 5 tisíc obětí, avšak podle německé zpravodajské služby se jedná o 50 tisíc obětí. Články v ukrajinském jazyce hovoří rovněž o událostech v Mukačevu, operacích Pravého sektoru, zhoršování situace v Luhanské oblasti, působení ruské pravoslavné armády, napjaté situaci na západě Ukrajiny. Zástupce žalobce shrnul, že uvedenými články chce žalobce prokázat zostřování situace na Ukrajině, zejména pak v Zakarpatské oblasti, která je žalovaným bagatelizována. Žalobci se do dnešního dne nepodařilo sehnat důkazy ohledně vypálení jeho domu na Ukrajině, pokud jde o politické aktivity žalobce, tento má zde celou složku a tvrdí, že listiny předkládal i ve správním řízení. Žalobce soudu předložil originály svých 3 členských průkazů (viz jako výše), dále předložil tři starší novinové články, z 10.4.1999 - deník Karpatský hlas, článek „Paměti velkého syna Ukrajiny“, který pojednává o ukrajinském poslanci p. Černovilovi (byl kmotrem syna žalobce), který byl zavražděn, přátelil se i s českým prezidentem Václavem Havlem. Další dva novinové články (ze dne 9.11.1996 a 19.7.1997) dokazují, že žalobce byl aktivní podnikatel, vlastnil závody na výrobu mýdla, o které přišel v rámci tzv. druhé privatizační vlny

na Ukrajině.

Zástupci účastníků na závěr zopakovali a shrnuli své výše uvedené návrhy na konečné rozhodnutí soudu.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce zabýval velmi podrobně, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně, na základě jím předložených důkazů a na základě výše uvedených informací o zemi původu, s nimiž byl žalobce seznámen. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.

Žalobce uvedl a prokázal členskými průkazy (jak ve správním řízení, tak i v řízení před soudem), že ve své vlasti byl v minulosti politicky aktivní a že byl členem několika politických stran či hnutí. Soud konstatuje, že tuto skutečnost žalovaný nijak nezpochybňoval. Žalobce sám vypověděl a prokázal, že se angažoval v nacionalistických stranách a hnutích vystupujících proti vládě prezidenta Janukovyče, které se po jeho svržení v únoru 2014 dostaly k moci a jsou zastoupeny v ukrajinské vládě. Soud pak souhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že pokud žalobce uváděl, že byl aktivním členem stran a organizací, které jsou nyní na Ukrajině u moci, nelze přisvědčit jeho námitce, že by mu nyní mělo hrozit pronásledování z důvodu jeho politické činnosti. Žalobce po celou dobu

správního řízení v roce 2013 spojoval své obavy z návratu do země původu s prezidentem Janukovyčem a jeho politikou. Uvedené obavy žalobce jsou nyní, po odchodu Janukovyče ze země a pádu jeho vlády, nedůvodné.

Pokud jde o žalobcovo trestní stíhání na Ukrajině, žalobce tvrdí, že je vykonstruované a má politické pozadí, aniž by tuto skutečnost prokázal. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce je trestně stíhán pro podvod podle ukrajinského trestního zákona. Skutečnost, zda žalobce spáchal trestný čin, za který je stíhán, musí posoudit ukrajinské orgány činné v trestním řízení. Žalovaný k uvedené otázce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také jen NSS), rozsudek č.j. 4 Azs 519/2004, ze dne 29.6.2005, v němž NSS vyslovil názor, že ve věcech mezinárodní ochrany nelze přezkoumávat zákonnost postupu orgánů země původu v trestním řízení. V jiném rozsudku NSS č.j. 7 Azs 9/2012 ze dne 12.4.2012 se uvádí, že *„hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04).“* Z důvodu společenskopolitických změn na Ukrajině po únoru 2014 nelze ani přisvědčit obavám žalobce z nespravedlivého soudního procesu. Z podkladových zpráv o zemi původu se podává, že došlo k výměně vrcholných představitelů policie, prokuratury a soudů, ač lze připustit, že tyto změny nejsou tak rychlé. Žalobce je na Ukrajině zastoupen advokátem, který mu i v minulosti pomohl, ochrana jeho práv v soudním procesu je tedy zcela jistě zaručena. Sám v průběhu řízení vyslovil opakovaně přesvědčení, že v co nejbližší době bude jeho záležitost skončena zastavením trestního stíhání, ač ke dni jednání krajského soudu neměl aktuální informace o stavu své věci. Dle názoru soudu nelze dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. K otázce politické angažovanosti žalobce a rovněž tak k obavě z vykonstruovaného trestního stíhání a nespravedlivého odsouzení lze použít výše uvedené závěry, že obava žalobce z pronásledování není důvodná. Žalobce se angažoval i v oblasti církve, avšak ani z tohoto důvodu nelze dospět k závěru, že by mu nyní v případě návratu hrozilo pronásledování. Pokud jde o zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, již se žalobce v žalobě dovolává a tvrdí, že ji lze označit za válečný konflikt, soud žalobci nepřisvědčil, a to ani po provedení důkazů v řízení před soudem - žalobcem předložených článků. Uvedenou skutečnost pak nelze hodnotit jako důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. K uvedenému se soud vyjadřuje níže ve vztahu k ustanovení o doplňkové ochraně. V projednávaném případě nelze přehlédnout, kdy žalobce o mezinárodní ochranu požádal. Nestalo se tak bezprostředně poté, co k tomu měl první příležitost a v případě tvrzené obavy z pronásledování by se tak dalo předpokládat. Žalobce odcestoval z vlasti do Polska, řádně a bez potíží, vyřídil si polské vízum. V Polsku pak strávil téměř tři měsíce a zabýval se obchodováním s kamarádem. Evidentně se ani nepokusil podat žádost o mezinárodní ochranu. Poté odcestoval do ČR, vyřídil si zde povolení k pobytu, protože měl v úmyslu se oženit s občankou ČR. Tedy ani po vstupu na území ČR neučinil žádné kroky k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Jen díky mezinárodnímu zatykači došlo k jeho zadržení policií ČR a umístění do vězení (3.6.2013).

Teprve když dne 8.10.2013 Městský soud v Praze rozhodl o jeho vydání k trestnímu stíhání na Ukrajinu, požádal o mezinárodní ochranu na území ČR. Krajský soud k nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005 je uvedeno, že: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* Z uvedeného lze dospět k závěru, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu za účelem legalizace svého pobytu, když se mu to nepodařilo podle původního záměru cestou uzavření sňatku. Krajský soud má za to, že žalovaný řádně vyhodnotil a odůvodnil všechny žalobcem sdělené skutečnosti ve vztahu ke všem azylově relevantním důvodům dle § 12 zákona o azylu, podrobně vyhodnotil i žalobcem doložené dokumenty (viz strana 11-12 odůvodnění rozhodnutí). Učiněným závěrům žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, soud přisvědčuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu. K jeho udělení se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Dále lze odkázat i na rozhodnutí č.j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20.12. 2005, oba dostupné na www.nssoud.cz, v němž NSS uvedl, že *„Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces“.* Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení

humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, včetně informace o jeho zdravotním stavu, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit, ostatně žalobce o tento druh azylu ani nežádal. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z důvodu zásadních společensko- politických změn a s tím související bezpečnostní situací na Ukrajině, byl se žalobce proveden dne 24.6.2014 doplňující pohovor. Měl rovněž možnost seznámit se a vyjádřit k aktuálním podkladovým zprávám (viz výše). Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, zohlednil i aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce a odůvodnil, že v době rozhodování o žádosti žalobce neprobíhal na Ukrajině takový ozbrojený konflikt, jehož

důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud konstatuje, že na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých z úřední činnosti zdejšího soudu a na podkladě posledních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodně nelze přisvědčit tvrzení žalobce o existenci válečného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu na celém území Ukrajiny, tedy i v Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země včetně hlavního města Kyjeva, je klidná. Zprávy použité žalovaným k hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině, včetně zpráv MZV lze považovat za transparentní, objektivní, pocházející z vícero nezávislých informačních zdrojů. Naproti tomu ojedinělé články, které v řízení před soudem předložil žalobce, vyjadřují názor či hodnocení autora článku, kterým je americký historik, polský analytik nebo bývalý český velvyslanec. Jakkoliv soud nechce zpochybňovat uvedené názory, jakož i poukaz na článek o bagatelizaci obětí ukrajinského konfliktu, nelze je nadřadit oficiálním výše citovaným informacím, které obstaral žalovaný. Krajský soud odkazuje na rozhodnutí NSS, usnesení č.j. 6 Azs 113/2015-30 ze dne 4.8.2015, v němž se vyjadřuje k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině následovně: „Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti zabýval také bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, a tudíž musí žadatelé o mezinárodní ochranu prokázat dostatečnou míru individualizace dopadů probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. března 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Z uvedeného je zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn a je v souladu se zprávami, které použil žalovaný.

Krajský soud doplňuje, že mu nejsou známy žádné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany žalobci došlo k porušení zásady non-refoulement. Pokud se žalobce dovolává rozhodnutí ministryně spravedlnosti ČR ze dne 7.4.2014 o nepovolení jeho vydání k trestnímu stíhání na Ukrajinu, zdejší soud konstatuje, že uvedeným rozhodnutím, které není blíže odůvodněno, pokud jde o důvody nevydání, ministryně využila svého práva, daného jí ustanovením § 399 odst. 2 trestního řádu. Časovou posloupností extradičního řízení s řízením o mezinárodní ochraně se zabýval NSS ve svém rozsudku ze dne 10.8.2010, č.j. 4 Azs 10/2010-99, v němž uvedl, že „podá-li žadatel o mezinárodní ochranu žádost o udělení mezinárodní ochrany a zároveň probíhá extradiční řízení o jeho vydání, je nutné, aby (1) řízení o udělení mezinárodní ochrany a extradiční řízení probíhala odděleně, aby (2) rozhodnutí o povolení vydání nebylo vydáno dříve, než je pravomocně skončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, (3) a že ministerstvo vnitra jakožto správní orgán, jenž rozhoduje o žádosti o mezinárodní ochranu, je povinno žádost o udělení mezinárodní ochrany, přestože probíhá extradiční řízení, zkoumat nejen z hlediska vnitrostátního práva, ale i z hlediska mezinárodních závazků, jimiž je ČR vázána, v souladu s kritérii a požadavky kladenými na uprchlické právo, a to zejména se zásadou non-refoulement, přičemž se tohoto závazku nemůže žádným způsobem zprostit. NSS dále uvedl, že povinnost posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě výše uvedených hledisek je dána bez ohledu na to, že se *správní orgán nezabývá samotnou otázkou, zda se žadatel dopustil skutku, pro který se vydání žádá.*“ V projednávaném případě žalobce požádal o mezinárodní ochranu až poté, co bylo rozhodnuto o jeho vydání na Ukrajinu, přičemž žalovaný se zabýval všemi hledisky vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. září 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová